

Víra a člověk

VÍRA A ČLOVĚK

Autor: SAID NURSI

Původní název: 23. söz

Nakladatelství: REJHAN

Odpovědný vydavatel: Lucie Bakis

Překlad: Lucie Bakis

Tisk: IMAK

Vydání: 1000

Copyright © by IK REJHAN 2012

All rights reserved

www.risaleinur.cz

info@risaleinur.cz

knihy@risaleinur.cz

ISBN 978-80-260-1587-1

9

788026 015871

ISBN 978-80-260-1587-1

VÍRA A ČLOVĚK

Said Nursi

Praha 2012

*Člověk byl poslán na tento svět
jako úředník a host a byly mu
dány schopnosti velikého významu.
A zároveň s těmito schopnostmi byl
pověřen důležitými povinnostmi.*

*Dvacáté Třetí Slovo ze
sbírky Risale-i Nur
(obsahující dvě kapitoly)*

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
لَقَدْ خَلَقْنَا الْإِنْسَانَ فِي أَحْسَنِ تَقْوِيمٍ * ثُمَّ رَدَدْنَاهُ
أَسْفَلَ سَافِلِينَ * إِلَّا الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ

„Ve jménu Boha Milosrdného, Slitovného!“

*„Stvořili jsme věru člověka v postavě
nejkrásnější, a pak jsme jej svrhli tam, kde z
bídnych jsou nejbídnější, kromě těch, kdož uvěřili
a zbožné skutky konali.“ (95:4-6)*

PRVNÍ KAPITOLA

Vysvětlíme v pěti bodech pět předností
víry z tisíců.

PRVNÍ BOD

Světlem víry člověk postupuje do nejvyšších sfér a získává cenu hodnou Ráje. A skrze temnotu nevíry klesá na úroveň nejbídnějšího z bídných a padá na pozici hodnou Peklu. Protože víra spojuje člověka se Slavným Tvůrcem, je to určitý vztah. Člověk nabývá na hodnotě přednostmi Božského umění a nápisy vládcových Jmen, které se v něm stanou patrnými vírou. Nevíra rozdělí toto spojení a díky tomuto rozdělení je skryto vládcovo umění. Lidská hodnota je poté pouze ve vztahu k věci jeho fyzického bytí. A jelikož jeho fyzické bytí má pouze pomíjivý, přechodný, dočasný živočišný život, jeho cena není prakticky žádná. Vysvětlíme toto tajemství na základě porovnání:

Například u lidského umění je cena použitého materiálu velice rozdílná od ceny uměleckého díla. Někdy jsou rovnocenné,

někdy je materiál cennější a někdy se stane, že v materiálu jako železo s hodnotou pěti *kuruš*¹ je nalezeno umělecké dílo oceněné na pět *liber*. Někdy antické umělecké dílo má cenu miliónu, zatímco materiál, z kterého je dílo vyrobeno, nemá cenu ani pěti *kuruš*. Je-li takovéto dílo vzato do starožitnictví a připsáno vynikajícímu umělci dřívějších časů, takovéto dílo může být prodáno až za milión *lir*. Ale pokud je vzato prodejcem šrotu, obdržená cena bude pět *kuruš* za železo.

Takto je člověk antickým dílem z umělecké dílny Všemohoucího Boha. Je nejjemnějším a nejelegantnějším zázrakem Božské Moci, který Bůh stvořil, aby oznámil všechna Svá Jména a jejich významy formou miniaturního vzorku vesmíru. Vstoupí-li do člověka světlo víry, všechny smysluplné nápisy na něm můžou být přečteny. Protože věřící je čte vědomě a touto vazbou nutí ostatní, aby je četli. To znamená, vládcovo umění se stane patrné v člověku významy jako: „Jsem stvořením a výtvozem Slavného Tvůrce. Projevuji Jeho milost a velkomyšlnost.“ To jest víra, jež je založená na bytí spojeném s Tvůrcem, dělá patrnými

¹ Pozn. překl. turecký halír

všechna umělecká díla v člověku. Na vládcově umění a na přednosti bytí zrcadlem Věčného Boha je závislá lidská cena. V této souvislosti se člověk stane Božským adresátem a hostem hodným Ráje, nadřazeným ostatním stvořením.

Avšak vstoupí-li nevíra do lidského bytí, nevíra, jež naruší tento vztah mezi člověkem a Bohem, poté jsou všechny významy Božských Jmen ponořeny do temnoty, a stanou se nečitelnými. Protože je-li zapomenut Tvůrce, duchovní rozměry, jimiž bylo na Něj hleděno, nebudou pochopeny, budou převráceny. Většina těchto smysluplných, vznešených umění a povýšených nápisů bude ukryta. A zbytek, který je vidět očima, bude připsán nevýznamným příčinám, přírodě a náhodě, a zcela ztratí hodnotu. A tak se úchvatné diamanty stanou jen jednotvárnými kousky skla. Jejichž důležitost se odvíjí pouze od jejich živočišné, fyzické existence. A jak jsme již řekli, cílem a plodem jeho fyzického bytí je pouze přejít krátký a pomíjivý život jako nemohoucí, strádající a trpící zvíře. Poté se rozloží a nic z ní nezůstane. Vidíte, jak nevíra ničí lidskou přirozenost a přeměňuje ji z diamantu na uhlí.

DRUHÝ BOD

Právě tak jako je víra světlem oslňujícím člověka a odhalujícím všechny písmata člověku seslaná Věčným Pánem, tak i oslňuje vesmír a osvobozuje minulost a budoucnost z temnoty. Vysvětlím toto tajemství na porovnání spatřeném během vidění týkajícího se verše:

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ

„Bůh je ochráncem těch, kdož uvěřili, a dal jim vyjít z temnot ke světlu.“ (2:257)

Bylo to takto:

V tomto vidění jsem viděl úchvatný most postavený mezi dvěma horami situovanými proti sobě. Pod mostem bylo hluboké údolí. Já jsem byl na mostě. Hustá tma zahalila všechny kouty světa. Podíval jsem se doprava a uviděl jsem obrovský hrob zahalený v nekonečně husté tmě, to jsem si představoval. Podíval jsem se doleva a viděl jsem prudké bouře a katastrofy shromažďující se uprostřed děsivé vlny temnoty. Tváří tvář této děsivé tmě jsem měl pouze malou svítilnu. Použil jsem ji a s jejím

světlem jsem mohl trochu vidět. Zjevila se mi nejděsivější situace. Vlastně se kolem mne a na mostě přede mnou se zjevili tak děsiví draci, lvi a příšery, že jsem zvolal: „Ach! Tato svítlna mně způsobuje jen potíže!“ a rozzlobeně jsem s ní uhodil o zem a rozbil jsem ji. Po jejím rozbití se náhle temnota rozptýlila, jako bych rozsvítil ohromnou elektrickou lampu osvětlující celý svět. Vše bylo osvětleno světlem z lampy. Vše bylo ukázáno ve skutečnosti.

Viděl jsem, že most byl cestou vedoucí nad planinou země. Všiml jsem si, že obrovský hrob, který jsem viděl napravo, se skládal od shora dolů z překrásných, zelenajících se zahrad a shromážděných uctívajících, sloužících a vzpomínajících Boha pod vedením průzračných mužů. Srázy a hory nalevo, které jsem si předtím představoval jako bouřlivé a nebezpečné, jsem nyní letmo viděl jako obrovské, krásné a vyvýšené místo hodování, osvěžení a zábavy za ozdobenými a příjemnými horami. A stvoření, jež jsem považoval za děsivé příšery a draky, byla dobře známá domácí zvířata jako velbloudi, volí, ovce a kozy. Dosvědčujíc „Všechna chvála Bohu za světlo víry“ jsem recitoval verš,

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا يُخْرِجُهُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ

„Bůh je ochráncem těch, kdož uvěřili, a dal jim vyjít z temnot ke světlu“, a probral jsem se z vidění.

Dvě hory byly začátkem a koncem života; světem a životem po smrti. Most byl cestou života. Napravo byla minulost a nalevo budoucnost. A malá svítilna byla lidské ego, které je egoistické, opírá se o to co zná a nedbá nebeského zjevení. Věci představené jako příšery byly události a podivné bytosti světa.

Takto ten, kdo je závislý na svém egu, kdo padá do temnoty nedbalosti a je zasažen tmou nesprávného vedení, ten se podobá mému prvnímu postavení ve vidění; je jako někdo, kdo s kapesní svítilnou a vzhledem k nedostačujícím a špatně vedeným znalostem viděl minulost formou obrovského hrobu ve tmě naplněné nebytím. Budoucnost byla ukázána bouřlivou a opuštěnou pustinou, ve které vládne náhoda, a události a stvoření, jež jsou všichni poslušnými služebníky Jediného Moudrého a Milosrdného Boha, příšerami. Takový člověk, jako by odkazoval na verš:

وَالَّذِينَ كَفَرُوا أَوْلِيَاءُ لَهُمُ الطَّاغُوتُ يُخْرِجُونَهُمْ مِنَ
النُّورِ إِلَى الظُّلُمَاتِ

„Avšak ochráncem těch, kdož neuvěřili, jsou Taghútové, kteří je vyvedou ze světla do temnot.“ (2: 257)

Ale dosáhne-li takový to člověk Božského vedení a vstoupí-li do jeho srdce víra a je-li tyranie jeho srdce rozbitá a řídí-li se Boží Knihou, bude se podobat mé druhé vizi. Poté se vesmír náhle stane barevným a bude naplněn Božským světlem. Svět zarecituje verš, *اللَّهُ نُورُ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ* „A Bůh je světlem nebes i země.“ (24:35)

Poté uvidí okem srdce, že minulost není obrovským hrobem, ale místem, kde skupiny očistěných duší, jež pod vedením proroků nebo svatých v každém století, vykonávající své povinnosti uctívání, zvolávají, „Bůh je největší!“ při dokončení povinností svých životů a odlétají do vyšších příbytků, postupující do budoucnosti. Podívá se doleva a světlem víry rozezná místo posvácení Nejmilosrdnějšího, prostřené v palácích blaženosti v Rajských zahradách na druhé straně hor revoluce života po smrti a na

onom světě. A pochopí, že bouřky a země-třesení a bouřlivé události jsou všichni poslušnými úředníky, a porozumí, že jsou příkladem moudrosti vypadající krutě, přitom ve skutečnosti nejjemnější jako bouřky a deště na jaře. Uvidí i smrt jako uvedení do věčného života a hrob dveřmi do věčného štěstí. Další hlediska můžete odvodit sami. Řiďte se ve skutečnosti dle tohoto porovnání.

TŘETÍ BOD

Víra je obojím, světlem i silou. Je to tak, ten, jenž získá správnou víru, může vyzvat celý vesmír a být ochráněn od nátlaku událostí podle síly své víry. Říkajíc, „Důvěřuji Bohu,“ cestuje lodí života obrovskými vlnami událostí v naprostém bezpečí. Svěří veškeré své břímě do rukou moci Absolutního Mocného Jediného, v klidu se plaví světem a poté si odpočine v životě po smrti. Později vzletí do Ráje, aby se stal věčně šťastným. Jinak nespolehá-li se na Boha, světská břemena ho stáhnou dolů do nejnižších z nejnižších úrovní, místo aby vzlétl. To jest, víra vyžaduje prohlášení Božské jednoty, prohlášení Božské Jednoty vyžaduje pokoru Bohu, pokora Bohu

vyžaduje důvěru v Boha a důvěra v Boha nezbytně vede ke štěstí v tomto životě a v tom dalším. Ale nerozumějte tomu špatně, důvěra v Boha neznamena odmítnutí příčin jako takových, spíše je to znalost, že příčiny jsou závojem ruky moci a obrací se na ni. Znalost o příčinách je druh aktivní modlitby, hledání účinku pouze od Všemohoucího Boha, rozpoznání, že veškeré výsledky jsou pouze od Něho samotného, a vyjádření vděčnosti.

Ti, kteří dávají svou důvěru v Boha, a ti, kteří ji nedávají, se podobají dvěma mužům v následujícím příběhu: jednou dva muži naložili na svá záda a hlavy těžký náklad a koupívše si lístek nalodili se na velikou loď. Jakmile se nalodili, jeden z nich postavil svůj náklad na palubu a sedě na něm ho hlídal. Ten druhý, poněvadž byl hloupý a arogantní, nepoložil svůj náklad. Když mu bylo řečeno „Dej ten těžký náklad na palubu a udělej si pohodlí“, tak odpověděl: „Nepoložím, mohl by se ztratit. Jsem silný. Pohlídám si svůj majetek nošením jej na svých zádech a hlavě.“ Znovu mu bylo řečeno: „Tato spolehlivá královská loď, vezoucí nás všechny, je silnější, ochrání to lépe než ty. Ty můžeš mít zavrať a spadnout do moře i se svým nákladem. Stejně

postupně ztratíš sílu a náklad bude těžší a těžší a tvá ohnutá záda a hloupá hlava ho neunesou. A uvidí-li tě kapitán, bude si myslet, že jsi blázen, a vykáže tě z lodi ven, nebo si bude myslet, že jsi nevděčný, obviňující naši loď a vysmívající se nám, a přikáže, aby tě vsadili do vězení. A také děláš ze sebe přede všemi hlupáka. Vnímaví vidí, že zobrazuješ slabost svou ješitností, nemohoucnost svou pýchou, ponížení a pokrytectví svým předstíráním, tímto ses zesměšnil v očích ostatních. Všichni se ti smějí.“ Načež onen nešťastný muž přišel k rozumu. Položil svůj náklad na palubu a sedl si na něj. Řekl ostatním: „Ach! Nechť je Bůh s vámi spokojen. Byl jsem zachráněn z těžkostí, z vězení a z dělání ze sebe hlupáka.“

Ó, lidé, kteří nedáváte svou důvěru Bohu! Poberte rozumu tak jako onen muž, dejte důvěru Bohu, buďte zachráněni z žebrání před celým vesmírem, třesení se před každou událostí, z pýchy, z dělání ze sebe hlupáka, z trápení na onom světě a z vězení tlaků tohoto světa.

ČTVRTÝ BOD

Víra činí člověka člověkem, vlastně činí ho králem. Díky tomu základní lidskou povinností je víra a prosby. Nevíra činí z člověka nemohoucí zvěř.

Rozdílné cesty, jak přišli na tento svět zvířata a člověk, jsou jasným znamením a rozhodným důkazem z tisíců důkazů. Ano, tyto rozdíly ukazují, že lidstvo se stává lidstvem vírou. Protože když se narodí zvěř, je úplná po všech stránkách v souladu s jejími schopnostmi, jako by byla zdokonalena v jiném světě; to jest seslána. Naučí se čelit veškerým životním podmínkám, pochopí své vztahy s vesmírem a zákony života buď ve dvou hodinách, dvou dnech, nebo dvou měsících, a stane se dokonalou. Zvířata jako vrabci a včely nabudou ve dvaceti dnech sílu přežít a získají dovednosti ve svém jednání, jakou člověk nabude až ve dvaceti letech; což znamená, že jsou inspirováni. To znamená, že zvířecí základní povinností není zdokonalování se učením a pokrok nabýváním znalostí, ani hledání pomoci a nabízení proseb ukazováním své nemohoucnosti, ale v souladu s jejich schopnostmi pracovat a jednat. Jejich

povinností je aktivní uctívání.

Kdežto člověk se musí všemu naučit, když přijde na tento svět; je neznalý a ani ve dvaceti letech života se úplně nenaučí podmínky života. Potřebuje se učit do konce svého života. Také je poslán na svět v nejslabší a nemohoucí formě a na nohy se postaví až během jednoho nebo dvou roků. Až za patnáct let umí rozlišit mezi škodou a užitekem a s pomocí lidské zkušenosti přitáhne pro sebe prospěšné věci a vyhne se škodlivým. To znamená, že lidskou vrozenou povinností je zdokonalování se učením a prohlašování svého uctívání Bohu a sloužení Mu prosbami. To jest vědět odpovědi na tyto otázky: „Čí soustrastí je můj život tak moudře spravován? Čí šlechetností jsem tak laskavě vychován? Čí laskavostí jsem tak jemně živen a obsluhován?“ Je to naléhavé prosení Dárce potřeb jazykem nemohoucnosti a nouze; žádání od Něj. Je to let na vysokou úroveň uctívání a sloužení Bohu na křídlech nemohoucnosti a nouze.

To znamená, že člověk přišel na tento svět, aby byl zdokonalován znalostmi a prosbami. S ohledem na jeho přirozenost a schopnosti je vše spjato se znalostmi. A

základem, pramenem, světlem a duší veškeré skutečné znalosti je znalost Boha a jádrem a podstatou je víra v Boha.

Dále, jelikož člověk je vystavován nekonečným soužením a je zasahován nespočetnými nepřáteli navzdory své nekonečné nemohoucnosti a trpí nekonečnými potřebami a má nespočetné touhy navzdory své nekonečné nouzi, jeho základní vrozenou povinností po víře je prosba. Protože prosba je základem uctívání Boha a sloužení Mu. Za účelem zajistit touhu nebo přání, jež nemůže získat, dítě bude buď plakat, nebo si o to řekne, to znamená, bude prosit jazykem své nemohoucnosti buď aktivně, nebo slovně, a dosáhne svého. Takto je také člověk choulostivým, hýčkaným dítětem ve světě živých stvoření. Bud' musí ronit slzy před Soudem Nejmilosrdnějšího a Slitovného Boha svou slabostí a nemohoucností, nebo musí snažně prosit svou nouzí a potřebou, takže věci, které žádá, mu jsou poskytnuty, nebo může nabízet díky, že byly tak udělané. Jinak je jako hloupé dítě, tropící rozruch kvůli mouše říkajíc: „Mou vlastní silou si podmaňuji věci, jež nejdou podmanit, i věci tisíckrát silnější, a donutím je řídit se dle mých nápadů a měřítek,“ ukazuje nevďek za štědrost. A jako je toto

opak vrozené lidské přirozenosti, tak i zasluhuje přísný trest.

PÁTÝ BOD

Víra vyžaduje prosby jako jistý způsob zabezpečení potřeb a lidská přirozenost po nich intenzivně touží a i Všemohoucí Bůh ohlašuje,

قُلْ مَا يَعْبُورُ بِكُمْ رَبِّي لَوْلَا دُعَاؤُكُمْ

„Rci: ‚Pán můj se o vás nepostará, nebudete-li jej vzývat.‘“ (25:77)

Což znamená: Jaký význam byste měli, pokud byste Mně snažně neprosili? Také přikazuje:

ادْعُونِي أَسْتَجِبْ لَكُمْ

„I pravil Pán váš: ‚Vzývejte Mne a Já vás vyslyším!‘“ (40:60)

Říkáte-li: Často prosíme, ale naše prosby nejsou vyslyšeny. Ale tento verš je obecný a naznačuje, že veškeré vzývání je odpovězeno.

Odpověď: Odpovědět je jedna věc, přijmout je něco zcela rozdílného. Veškeré vzývání je odpovězeno, ale přijetí a plné

poskytnutí toho, co bylo požadováno, je na moudrosti Všemohoucího Boha. Například pokud volá nemocné dítě doktora říkajíc:

„Pane doktore! Pane doktore!“ a ten odpoví:

„Jsem tady, co chceš?“, a dítě odpoví:

„Dejte mně tamty léky!“, doktor mu dá buď léky, o jaké si dítě řeklo, nebo mu dá něco lepšího a jemu prospěšnějšího. Nebo mu nedá vůbec nic, pokud ví, že léky jsou pro dítě škodlivé.

Takto, poněvadž Všemohoucí Bůh je všudypřítomný a vševědoucí, reaguje na prosby svých služebníků. Svou přítomností a odezvou přeměňuje zoufalství samoty a osamělosti do všednosti. Ale toto dělá ne v souladu s lidskými a naléhavými žádostmi, ale v souladu s požadavky vládcovy moudrosti; On dá buď, co je žádáno, nebo, co je lepšího, nebo nedá vůbec nic.

Taktéž je prosba formou uctívání a pochopení a přijetí lidského sloužení Bohu. Čehož plody náleží na onen svět. Cíle náležící na tento svět jsou doby jednotlivých proseb a uctívání. Například jsou formou uctívání, modlitby a vzývání za dešť. Období sucha je časem pro takovéto

uctívání. Tento druh uctívání a proseb není za účelem přivolat déšť. Jsou-li provedeny pouze s tímto úmyslem, nejsou hodné přijetí, protože nejsou upřímným uctíváním. Západ slunce je časem večerní modlitby. A zatmění měsíce a slunce jsou dvě doby zvláštních modliteb, známých jako *salat al-kusuf* a *salat al-khusuf*. Se závojem těchto dvou průzračných znamení noci a dne je prohlašována Božská velikost, a tedy Všemohoucí Bůh volá své služebníky k uctívání v tomto čase. Modlitby nejsou za odhalení slunce a měsíce (jejich objevení a to, jak dlouhé bude zatmění, bylo stejně vypočítáno astronomy).

Takto i období sucha je časem pro modlitby za déšť a pohromy a zasažení škodlivými věcmi jsou časem jistých proseb, to když si člověk uvědomí svou nemohoucnost a svým vzýváním a prosbou hledá útočiště u Soudu Vlastníka Absolutní Moci. A i neodebrání pohrom přes veškeré prosby neznamená, že nebyly přijaty. Raději by mělo být řečeno, že čas pro ukončení vzývání ještě neskončil. Odebere-li Svou laskavostí a velkomyslností Všemohoucí Bůh pohromu, světlo na světle, potom čas pro prosby skončil. Tedy vzývání znamená uctívání a lidské uznání svých služeb Bohu.

Jde-li o uctívání a službu Bohu, měly by býti pouze a upřímně Bohu. Člověk by měl prohlašovat svou nemohoucnost a hledat u Něj útočiště prosbami, člověk by neměl zasahovat do Jeho vlády. Měl by mu ponechat přijímání opatření a spolehnout se na Jeho moudrost. Neměl by nařknout Jeho Milost.

Co je ve skutečnosti založeno v Koránském jasném verši, je to, že stejně jako všechny bytosti nabízejí své vlastní speciální oslavování a uctívání, tak to, co stoupá z celého vesmíru k Božskému Trůnu, je vzývání. To je buď jazykem vrozených schopností, jako je vzývání rostlin a zvířat svými schopnostmi od Absolutního dárce a zobrazováním a ukazováním Jeho Jmen. Nebo je to jazykem vrozených potřeb. Těmi jsou prosby, nabízené živými bytostmi, za uspokojení základních potřeb, jejichž získání je nad jejich síly. Tímto jazykem usilují živé bytosti o určité věci od Nejštědřejšího pro zachování jejich životů, jako je druh obživy. Nebo je to vzývání jazykem naléhavého případu, kterým všechny bytosti s dušemi, jež nacházejí sami sebe v nějaké nepříznivé situaci nebo nesnázích, činí prosby a hledají naléhavé útočiště u neznámého ochránce; vskutku se uchýlí k Nejmilosrdnějšímu

Dárci. Není-li nic, co by tomu bránilo, jsou tyto tři druhy proseb vždy přijaty.

Čtvrtým druhem uctívání je to nejvíce známé; tím je naše uctívání. I to má dva druhy: jedno je aktivní a podle dispozi a druhé verbální a srdcem. Například uchýlení se k příčinám je aktivní modlitbou. Shromáždění příčin není za účelem vytvořit následek, ale jazykem dispozic přijmout přijatelnou pozici za účelem hledání následku u Všemohoucího Boha. Orat pole je ťukáním na dveře pokladnice s milostí. Jelikož tento druh aktivní prosby je směřován k Nejštědřejšímu Jedinému Jménu a titulu, je přijata ve většině případů.

Druhým druhem jsou prosby jazykem a srdcem. To jest určité přání, na něž ruce nedosáhnou. Nejdůležitějším aspektem, nejkrásnějším cílem, nejsladším ovocem toho je: „Ten, jež prosí, ví, že je Někdo, Kdo slyší přání jeho srdce, Jehož ruce dosáhnou na vše, Kdo může uspokojit veškeré touhy, Kdo cítí s jeho nemohoucností a odpoví jeho nedostatkům.

Ó, nemohoucí nuzní lidé! Nezanedbávejte prostředky jako vzývání, které je klíčem k pokladnici milosti a neúnavné síle. Držte se toho! Povstaňte na nejvyšší vrcholy

lidskosti! Zahrňte do svých proseb všechny ve vesmíru jako král! Řekněte,

إِيَّاكَ نَسْتَعِينُ „Tebe o pomoc žádáme“ (Korán 1:5),

jako služebník a zástupce celého vesmíru!
Bud'te na Nejdokonalejším Vzorů stvoření!

DRUHÁ KAPITOLA

Zahrnující pět poznámek s ohledem na lidskou spokojenost a trápení.

Poněvadž člověk byl stvořen nejskvělejším vzorem a byly mu dány komplexní schopnosti, proto byl vržen do arény pokusů a zkoušek, ve kterých může buď spadnout, nebo povstat do postavení, hodností a stupňů od nejnižších z nízkých k nejvyšším z vysokých, ze země k Božskému Trůnu a od nejmenších částic ke slunci. Byl poslán na tento svět jako zázrak Božské Moci, výsledek stvoření a zázrak Božského umění, před kterým byly otevřeny dvě cesty vedoucí buď do nekonečného sestupu, nebo nekonečného vzestupu. Měli bychom vysvětlit v pěti poznámkách záhadu tohoto úchvatného postupu a poklesu člověka.

PRVNÍ POZNÁMKA

Člověk potřebuje většinu ostatních stvoření ve vesmíru a je s nimi propojen. Jeho potřeby se rozpínají každou částí světa a jeho touhy sahají na věčnost. Tak jako chce květinu, chce i jaro. Jako touží po zahradě, tak také touží po věčném Ráji. Jako touží vidět přítele, tak touží vidět Překrásného Milosrdného. Stejně tak, aby navštívil někoho milovaného žijícího jinde, potřebuje, aby mu byly otevřeny dveře jeho drahého. Takže, aby navštívil devadesát devět procent svých přátel, kteří se přesunuli na věčnost, a byl ochráněn od věčného odloučení, potřebuje hledat útočiště u soudu Naprosto Mocného Jediného. Protože je to On, Kdo uzavře dveře tohoto světa a otevře dveře na věčnost, jež je výstavou zázraků, a odstraní tento svět a zřídí na jeho místě věčnost.

Tedy pro člověka v této pozici bude jediným Skutečným Objektem Uctívání Jediný, v jehož rukou jsou opratě všech věcí, u Koho jsou pokladnice všech věcí, Který vidí všechno a je všude přítomen, Který je mimo prostor, osvobozen z nemohoucnosti, bez chyb a vysoko nade všemi nedostatky;

Nejmocnější ve Slávě, Nejmilosrdnější v Kráse, Nejmoudřejší v Dokonalosti.

Ó lidé, jste-li služebníky Jeho samého, získáte místo nadřazené ostatním stvořením. Ale bráníte-li se tomuto sloužení, stanete se poníženými otroky nemohoucím tvorům. Spoléháte-li se na své ego a vlastní sílu a opouštíte-li důvěru v Boha a prosby, odchylujete-li se do pýchy a vychloubání, pak upadnete níže než mravenec nebo včela s ohledem na laskavost a stvoření, a stanete se slabšími než pavouk či moucha. Budete těžšími než hora s ohledem na zlo a zánik a škodlivější než mor.

Ó lidé! Máte dvě stránky: jednou je vznik, dobro, jednání a kladnost. Další je stránka zániku, non existence, zla, záporu a pasivity. S ohledem na první stránku jste níže než včela či vrabec a slabší než pavouk či moucha. Zatímco s ohledem na druhou stránku překonáte hory, zemi a nebe; vezmete na sebe zátěž, před kterou oni vyjádřily svou nemohoucnost a od které poklesly, a vy přijímáte zeměkouli rozsáhlejší a rozlehlejší než oni.¹ Protože

¹ Podívejte se na Korán 33:72 „Nabídli jsme břemeno vřty nebesům, zemi i horám, ale ony odmítly je nésti a zalekly se ho; a vzal je na sebe člověk, ačkoli je nespravedlivý a nevědomý.“ Pro

pokud tvoříte a konáte dobro, jste pouze schopni to dělat v míře své vlastní moci a síly a na stupeň, kam můžou vaše ruce dosáhnout. Ale spácháte-li zlo a zkázu, poté vaše zlo vše zaplaví a vaše zkáza se rozšíří.

Například nevíra je zlem, zkázou, chybějícím uznáním. Ale toto jediné zlo obsahuje urážku celému vesmíru, ponížení všech Božích Jmen, zneužití celého lidstva. Protože tato bytí mají vznešené pozice a důležité povinnosti; jsou vládcovými dopisy, Božskými zrcadly a Božskými úředníky. Ale nevíra zamítá jejich postavení zrcadel, úředníků s povinnostmi a významy, a snižuje je na úroveň marnosti a na hračky náhody. A zkázou smrti a odloučením je snižuje na úroveň nicoty, na úroveň rychle se rozkládajících pomíjivých věcí bez jakékoliv důležitosti a ceny. Tak také popřením uráží Božská Jména, nápisy, oznámení, a krásy, jež jsou viděny skrze vesmír a zrcadla bytostí. A člověka, jenž drží hodnost Božího místodržitele, vrhá na pozici poníženějšího a slabšího, více bezmocného a potřebného než nejnižší pomíjivé zvíře.

vysvětlení se podívejte na Třicáté Slovo ve Slovech, kde je to vysvětleno s ohledem na lidské Já či ego. (Pozn. př. Vytištěno v anglickém jazyce v Istanbulu, nakladatelství Sozler, 2004)

Protože člověk je dobře složená óda moudrosti, hlásající manifestace Posvátných Božích Jmen, a jako semeno samozřejmý zázrak Božské moci obsahující všechny členy věčného stromu, a ten, který se s Nejvyšší Důvěrou (1) zvedl výše než země, nebesa a hory a získal nadřazenost nad anděly. Snižuje ho na stupeň obyčejné vývěsní tabule postrádající jakýkoli smysl, zmatené a rychle se rozpadající.

Krátce: S ohledem na zkázu a zlo, zlo velící duše může spáchat neskonalé zločiny, ale jde-li o tvořivost a dobro, jeho síla je zcela maličká a částečná. Ano, může zničit dům během jednoho dne, zatímco ho nedokáže postavit během dvaceti dnů. Avšak zanechá-li duše egoismu a hledá-li dobro a existenci s Boží pomocí a předchází-li zlu a zkáze a stane-li se opravdovým služebníkem Božím, hledajícím odpuštění a spoléhajícím se na duši, poté bude oznamovat verš,

يُبَدِّلُ اللَّهُ سَيِّئَاتِهِمْ حَسَنَاتٍ

„Bůh špatné skutky jejich za dobré vymění.“
(25:70)

Její neomezená kapacita zla bude proměněna na neomezenou kapacitu dobra. Nabude

hodnotu Nejhodnějších ze Vzorů a vystoupí na nejvyššího z nejvyšších.

Ó lehkomyšní lidé! Vidíte velkomyslnost a štědrost Všemohoucího Boha! Přestože by bylo spravedlivé zaznamenat jedno zlo jako tisíc a jediný dobrý čin jako jeden nebo žádný, Bůh zaznamenává jedno zlo jako jedno a jeden dobrý čin jako deset dobrých činů a někdy jako sedmdesát nebo sedm set nebo někdy i jako sedm tisíc. Z této Poznámky budete také rozumět, že býti poslán do Pekla, které je tak strašlivé, je odplatou za skutky a ryzí spravedlností, zatímco býti poslán do Ráje je čistá štědrost.

DRUHÁ POZNÁMKA

Člověk má dvě tváře: jednu, jež zahrnuje jeho ego, hledící na život tohoto světa. Druhou, zahrnující uctívání a sloužení Bohu, hledící na věčný život. S ohledem na první tvář je ubohým stvořením, jehož kapitál se sestává pouze z následujících: ve vůli má pouze částečnou moc výběru jako vlas; v síle slabou schopnost na nabytí; v životě rychle umírající plamen; v životnosti letmé krátké působení; a v bytí rychle rozpadající se malé tělo. Společně s tímto je křehkým, slabým jedincem z nespočetných jedinců, z nesčetných

druhů bytostí rozptýlených úrovněmi vesmíru.

S ohledem na druhou tvář a hlavně na jeho nemohoucnost a nouzi, jež jsou směřované k uctívání, má člověk skutečně velkou šíři a rozsáhlý význam. Protože Moudrý Stvořitel zahrnul do lidské přirozenosti nekonečně rozsáhlou nemohoucnost a bezmezně velkou nouzi tak, aby mohl člověk být dalekosáhlým zrcadlem, obsahujícím nespočetné manifestace Nejmocnějšího a Milosrdného Jediného, Jehož moc je nekonečná, Štědrého, Jehož bohatství nemá meze.

Vskutku se člověk podobá semeni. Tomuto semeni byli dáni Božskou mocí významní nehmotní členové a Božským Určením přesný, cenný program, takže může pracovat pod zemí, a vznikajíc v onom útlém světě, může vstoupit do širokého světa vzduchu, a žádajíc svého Stvořitele jazykem svých schopností býti stromem, nachází dokonalost jemu hodnou. Ale použije-li semeno dané nehmotné členy k přilákání určitých škodlivých látek kvůli špatné povaze, tak v krátkém čase začne hnít a rozpadne se bez užitku v onom úzkém místě. Ale odpovídá-li semeno

stvořitelovu příkazu فَالِقُ الْحُبِّ وَالنَّوَى

„Bůh je ten, jenž rozštěpuje zrna i pecku datlovou.“ (6:95), a zaměstná-li dobře ony nehmotné členy, vyvstane z onoho útlého světa a stanutím se velikým plodícím stromem jeho malinká skutečnost a jeho duše nabude formy rozsáhlé vesmírné skutečnosti.

Podobně byly významné členy a cenné programy uloženy do lidské přirozenosti Božskou mocí a určením. Použije-li člověk tyto nehmotné členy pro touhy svého nitra a drobné radosti na půdě světského života v úzkých mezích pozemského světa, pak se rozloží uprostřed těžkostí během krátkého života v sevřeném místě jako shnilé semeno, a naloží odpovědnost na svou nešťastnou duši, poté odejde z tohoto světa.

Ale živí-li semeno své schopnosti vodou Islámu a světlem víry na půdě uctívání a sloužení Bohu, odpovídá-li příkazům Koránu a obrátí-li své vlohy k jejich skutečným cílům, budou vytvářet větve a pupeny ve Světě Podobností a na Věčnosti; bude semenem s velkou hodnotou a blýskajícím se strojem obsahujícím členy věčného stromu a trvalé pravdy, které budou prostředky k

nespočetným dokonalostem a krásám v Ráji. A on bude požehnaným a průzračným plodem vesmírného stromu.

Ano, skutečným pokrokem je obrátit tváře k věčnému životu, tváře srdce, duše, inteligence a i představivosti a dalších schopností, jež byly dány člověku, a každá z nich má být zaneprázdněna určitou povinností uctívání sobě hodnou. Pokrokem není to, jak si lidé špatného vedení představují, vrhnout se do světského života ve všech detailech a za účelem okusit každou radost, i tu nejmenší, podrobit všechny schopnosti, srdce a inteligenci zlu velící duši a učinit je pro ni nápomocnými. To není pokrok, to je úpadek. Viděl jsem tento fakt ve vidění, jež je popsáno v následujícím porovnání.

Vstupoval jsem do velikého města. Viděl jsem, že bylo plné obrovských paláců. U dveří jednoho z paláců se oslavovalo jako na velkolepém divadle; to zaujalo a drželo pozornost všech a bavili se tím. Pozorně jsem se podíval a viděl jsem, že pán onoho paláce přišel ke dveřím; hrál si se psem a byl nápomocen oslavě. Dámy se vyžívaly ve sladké konverzaci s nevychovanou mládeží. Dospělá děvčata organizovala dětské hry. A hlídač zaujal roli řídícího. Potom jsem si

uvědomil, že vnitřek tohoto ohromného paláce byl prázdný. Všechny jeho povinnosti zůstaly neudělané. Morálka jeho obyvatel upadla tak, že převzali tyto role u dveří.

Procházel jsem dál, až jsem přišel před další veliký palác. Viděl jsem věrného psa nataženého u dveří a vážného a mlčenlivého hlídače nevýrazného vzhledu. Byl jsem zvědavý: proč bylo tamto, jak bylo, a tento palác takto? Vešel jsem dovnitř. A viděl jsem, že uvnitř bylo moc veselo. Pokoj za pokojem, lidé v paláci byli zaměstnání svými různorodými povinnostmi. Muži v prvním pokoji dohlíželi na správu a provoz paláce. V dalším pokoji děvčata učila děti. V dalším byly dámy zaměstnány výtvarným uměním a krásnými výšivkami. A v horním poschodí si pán vyměňoval zprávy s králem a byl zaneprázdněn svými vlastními důležitými povinnostmi, aby udržoval klid lidí a své vlastní znalosti a pokrok. Nezastavili mne, jelikož jsem byl pro ně neviditelný, a tak jsem se mohl kolem procházet. Poté jsem vyšel ven a díval se kolem: všude ve městě byly tyto dva druhy paláců. Zeptal jsem se na to a řekli mi: „paláce, kde jsou oslavy u dveří a které jsou vevnitř prázdné, patří nevěřícím a lidem

špatného vedení. Ostatní patří počestným muslimům.“ Poté jsem v jedné oblasti narazil na palác, na kterém bylo napsáno mé jméno, SAID. Byl jsem zvědavý. Podíval jsem se víc zblízka, a jak jsem myslel, viděl jsem na něm svůj obraz. Volaje v němém úžasu jsem přišel k rozumu a probudil jsem se.

Nyní vám vyložím toto vidění. Nechť Bůh přivodí z toho dobré.

Město bylo lidským společenským životem a velkoměstem lidské civilizace. Každý palác byl lidskou bytostí. Lidé v paláci byli lidskými schopnostmi, jakými jsou oči, uši, srdce, vnitřní srdce, duše, inteligence a věci jako nitro a rozmar a síla chtíče a hněvu. Každá z lidských schopností má rozdílnou povinnost uctívání a rozdílné radosti a bolesti. Nitro a rozmar a síla chtíče a hněvu jsou jako hlídač a pes. Tedy nechat vysoké schopnosti napospas nitru a rozmaru a nechat je zapomenout jejich základní povinnosti je zajisté úpadek a ne pokrok. Zbytek si můžete vysvětlit sami.

TŘETÍ POZNÁMKA

S ohledem na své jednání a činy a svou práci je člověk slabým zvířetem, nemohoucím stvořením. Míra jeho moci dispozic a vlastnictví je v tomto ohledu tak omezená, že není větší, než může jeho ruka dosáhnout. I domácí zvířectvo, jehož otěže byly dány člověku, má každé podíl na lidské slabosti, nemohoucnosti a lenosti, takže je patrný veliký rozdíl, jsou-li porovnávány s jejich divokými protějšky (jako domácí kozy a dobytek a divoké kozy a dobytek). Ale s ohledem na pasivitu, přijetí, vzývání a prosbu je člověk ctěným cestovatelem v příbytku tohoto světa. Je hostem Jednoho natolik štědrého, že mu byly otevřeny nekonečné pokladnice milosti a byly mu podmaněny nespočetné ojedinělé bytosti a služebníci. A oblast tak veliká byla připravena pro rekreaci, veselí a užitek tohoto hosta, že pouhá polovina jejího průměru je tak dlouhá a široká, jak se jen představivost může rozpínat.

Takto, spoléhá-li se člověk na své ego a činí-li světský život svým cílem, pokouší-li se ochutnat dočasné potěšení, zatímco se snaží o živobytí, je ponořen do velmi zúžené

oblasti, poté odejde. Všichni členové, systémy a schopnosti jemu dané budou svědčit proti němu v den vzkříšení a podají proti němu žalobu. Zatímco zná-li sebe jako hosta a vynaloží-li kapitál svého života uvnitř povolené oblasti Jediného Štědrého Boha, Jehož je hostem, bude usilovat o dlouhý, věčný život uvnitř široké oblasti, poté si vybere svůj odpočinek a klid. A později může postoupit na nejvyššího z nejvyšších.

Navíc všichni členové a systémy dané člověku budou s ním šťastni a svědčit v jeho prospěch na věčnosti. Najisto všechny báječné schopnosti dané člověku nejsou pro tento bezvýznamný světský život, ale pro trvalý život s velkým významem. Porovnáme-li člověka se zvěří, vidíme, že člověk je velmi bohatý s ohledem na schopnosti a členy, stokrát více než zvířata. Ale v radostech světského života a zvířecího života padá stokrát níže. Protože v každé obdržené radosti jsou stopy tisíce bolestí. Bolesti minulosti a obav z budoucnosti a bolest v každé míjené radosti zkazí potěšení z nich a zanechá stopy v radostech. Ale zvířata nejsou taková. Dostávají radosti bez bolestí. Berou potěšení bez zármutku. Ani zármutek z minulosti je netrápí, ani obavy z

budoucnosti je nermoutí. Žijí pokojně a nabízejí díky svému Stvořiteli.

To znamená, že omezí-li člověk, ten, jež je stvořen nejlepším ze vzorů, své myšlenky na život tohoto světa, upadne stokrát níže než stvoření, jakým je vrabec, i přesto že je výše než zvěř. Vysvětlil jsem tento fakt na jiném místě pomocí porovnání. Souvisí to, tak to zde zopakují. Bylo to takto:

Pán dal jednomu ze svých sluhů deset zlaťáků a řekl mu, aby obstaral oblek vyroben z určité látky. Potom dal druhému sluhovi tisíc zlaťáků a vloživ do sluhovy kapsy dopis, na kterém určité věci byly napsány, poslal ho na trh. První sluha koupil vynikající oblek z nejjemnějšího materiálu za deset zlaťáků. Zatímco druhý sluha nepoužil svou hlavu, a hledě na prvního sluhu a nečta dopis ve své kapse, dal tisíc zlaťáků obchodníkovi a požadoval oblek. Nepoctivý obchodník mu dal oblek nejhorší kvality. Poté se nešťastný sluha vrátil ke svému pánu a obdržel těžké pokárání a hrozný trest.

Z toho i ten nejméně inteligentní porozumí, že tisíc zlaťáků daných druhému sluhovi nebylo pro koupi obleku, ale pro důležitý obchod.

Stejně tak každý z nehmotných členů a bystrých schopností člověka se rozšířily na stupeň stokrát větší než ty zvířecí. Například vezměte v úvahu schopnosti a možnosti lidského oka, které může rozeznat všechny stupně krásy, a lidskou chuť, která rozliší všechny druhy určitých chutí jídla, a lidskou mysl, která proniká do všech nejnepatrnějších bodů skutečnosti, a lidské srdce, které touží po všemožné dokonalosti, a poté vezměte zcela jednoduché členy zvěře, která vyvinula pouze jeden nebo dva stupně. Je pouze ten rozdíl, že u zvířat schopnosti zvláštní pro určitou funkci a speciální pro určitý druh jsou vyvinuty více. Ale tento vývoj je zvláštní.

Důvod pro lidské bohatství s ohledem na schopnosti je takový: z důvodu mysli a myšlení se lidské smysly a pocity značně vyvinuly a rozšířily. A nespočetné emoce vznikly kvůli mnohočetnosti lidských potřeb. A lidské smysly se staly velmi rozmanité. A kvůli komplexnosti lidské přirozenosti, zjevené touhy se otočily k četným cílům. A protože kvůli své přirozenosti má četné povinnosti, tak jeho možnosti a schopnosti se velmi rozšířily. A jelikož byl stvořen s přirozeností schopnou provádět různé druhy uctívání, byly mu

dány schopnosti, jež zahrnují semena veškerých dokonalostí.

Tudíž toto ohromné bohatství ve schopnostech a hojný kapitál jistě nebyly dány pro obstarávání tohoto dočasného světského života. Raději je lidskou základní povinností vykonávat své povinnosti, jež hledí k nespočetným cílům; a provolávat svou nemohoucnost, nouzi a chyby formou uctívání; a pozorujíc všeobecným okem oslavování bytostí, svědčit jim; a vidíce příklady pomoci Nejmilosrdnějšího, nabídnout díky; a hledíc na zázraky moci nad bytostmi, přemýšlet o nich jako o předmětech, od nichž může být brán příklad.

Ó, lidé, jež uctíváte tento svět, jste milovníky tohoto světského života a jste lehkomyšní k významu „nejlepší ze vzorů“! Starý Said viděl skutečnost světského života ve vidění. Přeměnilo ho to do Nového Saida. Také vy tomu naslouchejte formou porovnání:

Viděl jsem, že jsem byl cestovatelem a jel jsem na dlouhou cestu; tedy byl jsem poslán. Ten, kdo byl můj pán, mně postupně dával nějaké peníze ze šedesáti zlaťáků, jež mně přidělil. Utratil jsem je a přišel jsem do

noclehárny, kde bylo spousty různé zábavy. Během jedné noci v této noclehárně jsem utratil deset zlatých na hrách, zábavě a užívání slávy. Do rána mně nezůstaly žádné peníze. Navíc jsem neudělal žádný obchod, ani jsem nekoupil žádné jídlo na cestu. Vše, co mně z oněch peněz zůstalo, byly hříchy a bolesti a ze zábavy rány a smutek. Zatímco jsem byl v tomto lítostivém stavu, náhle se objevil muž. Řekl mi:

„Promarnil jsi celý svůj kapitál a zasloužíš trest. Jdeš k cíli své cesty zkrachovalý a s prázdnýma rukama. Ale máš-li trochu zdravého rozumu, dveře pokání jsou otevřeny. Až obdržíš patnáct zlatých, které ti zůstaly, ponech z nich půlku do rezervy. Tedy opatři si potřebné věci na místě, kam jdeš.“

Podíval jsem se, moje duše s tím nesouhlasila.

Tak řekl: „Tak třetinu.“

Moje duše se mu stále nepodrobila.

Potom řekl: „Čtvrtinu.“

Moje duše se nemohla zříci zvyků, na kterých byla závislá, tak se onen muž rozzlobeně otočil zády a odešel.

Najednou se dějiště změnilo. Byl jsem ve

vlaku v tunelu, který cestoval rychle jakoby směrem dolů ve svislém směru. Báł jsem se. Ale co jsem mohl dělat, nebylo útěku nikam. Na obou stranách vlaku se objevily atraktivní květiny a lákající ovoce. A já, jako pošetilý a nezkušený, jsem se na ně díval, a natahuje mou ruku ven, jsem je zkusil sbírat. Ale byly pokryté trny, a když jsem na ně sáhl, popíchalý mne a zkrvavily mé ruce. Jak vlak jel, byly mé ruce od nich rozervané. Stály mne hodně. Najednou vlakový průvodčí řekl:

„Dejte mně pět *kurush* a já Vám dám květin a ovoce, kolik budete chtít. Místo pěti *kurush* jste si spíše způsobil ztrátu sto *kurush*. A také je tu pokuta; nemůžete je sbírat bez povolení.“

V obavách jsem vystrčil hlavu z okna a podíval jsem se vpřed, kdy bude tunel končit. Viděl jsem, že v místě výjezdu z tunelu byly početné díry. Do nich byli z dlouhého vlaku vhazováni lidé. Viděl jsem díru naproti mně. Na každé její straně byl náhrobek. V ohromení jsem se podíval. Viděl jsem, že na jednom z náhrobků je napsáno jméno SAID. V němém úžasu jsem zvolal: „Běda!“ Poté jsem náhle uslyšel hlas muže, který mi již dříve dával rady u dveří

do noclehárny. Zeptal se:

„Přišel jsi k rozumu?“

Odpověděl jsem: „Ano, ale už je moc pozdě“

Tak on řekl: „Kaj se a měj důvěru v Boha.“

Odpověděl jsem, že to učiním. Poté jsem se probudil a viděl sám sebe jako Nového Saida; Starý Said zmizel.

Tak toto bylo vidění. Nechť Bůh přičiní z toho dobro. Vysvětlím z toho jednu nebo dvě části a potom si můžete vysvětlit zbytek pro sebe.

Cesta byla cestou, jež prochází od Světa Duší, skrze mateřské lůno, mládí, stáří, hrob, posmrtný život, znovuzkříšení a Most Sirat směrem na věčnost. Šedesát zlatých bylo šedesát let života. Počítal jsem, že jsem viděl vidění, když mně bylo čtyřicet pět let. Nemohl jsem to zaručit, ale upřímný student Moudrého Koránu mně radil strávit půlku z patnácti let, jež mně zbývaly, pro onen svět. Noclehárnou byl Istanbul. Vlak byl čas a každý rok byl vagón. A tunel byl životem tohoto světa. Trnité květiny a ovoce byly nezákonným potěšením a zakázanou zábavou, které způsobují bolesti během

užívání kvůli myšlence na konec, a odloučení láme srdce a rozbolaví ho. Taktéž způsobují potrestání. Průvodčí ve vlaku řekl, abych mu dal pět *kurush*; a on by mi dal, kolik bych chtěl.

Význam toho je následující: potěšení a zábava, které člověk obdržuje prostřednictvím legálního úsilí v mezích zákonného, je pro něj dostačující. Není třeba vstupovat do zakázaného. Zbytek si můžete vysvětlit sami.

ČTVRTÁ POZNÁMKA

Člověk se podobá choulostivému a hýčkanému dítěti ve vesmíru. V jeho slabosti je ohromná síla a v jeho nemohoucnosti ohromná moc. To, že mu byly podrobeny bytosti, je díky síle jeho slabosti a moci jeho nemohoucnosti. Porozumí-li člověk své slabosti a nabídne-li prosby verbálně a dle stavu a možností a připustí-li svou nemohoucnost a hledá pomoc, poněvadž nabídl oprávněné díky, dosáhne svých cílů a jeho touhy jsou mu podrobeny daleko přesahující to, čeho by dosáhl svou vlastní silou. Pouze někdy mylně přivlastní dosažení přání své vlastní síle, toho přání, které pro něj bylo obstarané prostřednictvím vzývání

nabídnutého jazyky jeho dispozic. Například síla ve slabosti kuřete donutí matku slepici napadnout lva. A právě narozené lvíče si podmaní nelítostnou a hladovou lvici, ponechajíc matku hladovou a mládě plné. Vidíte tuto sílu ve slabosti a manifestaci Božské milosti, jsou hodny pozornosti!

Stejně tak si dítě prostřednictvím pláče nebo žadonění nebo tím, že vypadá jako nešťastné, pro sebe podmaní silnější, a je úspěšné v dostání toho co chce, z čehož by nezískalo tisícinu s tisíckrát větší svou vlastní silou. Toť jest, poněvadž slabost a nemohoucnost vyvolává soucit a smysl pro ochranu, dítě si může svým malinkým prstíkem podmanit pro sebe hrdiny. Ale pokud by takovéto dítě zamítlo tento soucit s pošetilou domýšlivostí a obvinilo by ochranu říkajíc: „Podmaňuji si toto svou vlastní silou.“, tak by samozřejmě obdrželo facku. Stejně tak, říká-li člověk jako Kárun,

إِنَّمَا أُوتِيْتُهُ عَلَىٰ عِلْمٍ

„Všeho toho se mi dostalo jen díky vědění mému vlastnímu!“ (28: 78), což znamená, „Získal jsem to prostřednictvím svých vlastních znalostí a síly“ způsobem projevujícím nevděk a zamítajícím milost

svého Stvořitele a obviňující Jeho moudrost, samozřejmě zaslouží trest. To znamená, že lidská nadřazenost a pokroky a vědomosti civilizace, jež jsou pozorovány, mu nebyly podrobené prostřednictvím jejich přitahování nebo jejich dobýváním nebo bojem, ale skrze jeho slabost. Byl obdarován díky své nemohoucnosti. Byly mu udělené vzhledem k jeho nouzi. Byl jimi inspirován kvůli své neznalosti. Byly mu dány kvůli jeho potřebám. A důvod pro jeho nadřazenost není síla a moc vědění, ale soucit a shovívavost Dárce a Božská milost a moudrost: ty mu všechno podmanily. Ano, to, jež obléká člověka, který je poražen havětí jako je nevidomý škorpión a beznohý had, do hedvábí z drobného červa a nasycuje ho medem jedovatého hmyzu, není jeho vlastní síla, ale podrobení se Dárci a udělení Nejmilostivějšího, což jsou plody jeho slabosti.

Ó člověče! Poněvadž skutečnost je taková, zanechte egoismu a arogance. S jazykem hledajícím pomoc prohlašte vaši nemooucnost a slabost před Božím Soudem, a vaši nouzi a potřebu jazykem proseb a vzývání. Ukažte, že jste Jeho služebníky. Řekněte:

حَسْبُنَا اللَّهُ وَنِعْمَ الْوَكِيلُ

„Nám postačí Bůh, a jak výtečný On je ochránce.“ (3:173), a vzestupte.

Také neříkejte: „Jsem ničím. Jak důležitý jsem, že by mně měl být účelně podroben vesmír Moudrým Stvořitelem a všeobecné díky je ode mne požadováno?“ Protože jistě jste ničím s ohledem na vaši duši, ale z pohledu povinností a postavení jste pozorným divákem tohoto majestátního vesmíru, výmluvným, zřetelným jazykem těchto bytostí tak moc plných moudrosti, bystrým čtenářem této knihy vesmíru, vedoucím těchto stvoření, plných údivu nad jejich oslavováním, a jste jako mistr těchto bytostí plných respektu díky jejich uctívání.

Ano! S ohledem na vaše rostlinné fyzické bytí a zvířecí duši jste hluchou částicí, podlým atomem, potřebným stvořením, slabým zvířetem, které, vhozeno na úžasné vlny záplavy bytostí, odchází. Ale býti zdokonalen světlem víry, jež se skládá ze záře Boží lásky, a výchovou Islámu, jež je osvícený, s ohledem na lidskost a službu Bohu jste králem a všeobecný v podrobnostech a ve vaší bezvýznamnosti jste světem a ve vašem pohrdání vedoucím tak

vysoké a rozsáhlé hodnosti, že můžete říci: „Můj Milosrdný Pán učinil svět mým domem, slunce a měsíc domovní lampou a jaro kyticí pro mne a léto stolem štědrosti a zvěř On učinil mými služebníky. A On učinil rostliny zdobeným vybavením mého domu.“

Závěrem: Řídíte-li se Satanem a vaší duší, upadnete do nejnižšího z nejnižších. Ale řídíte-li se Pravdou a Koránem, postoupíte na nejvyššího z nejvyšších, a stanete se Nejlepším ze Vzorů vesmíru.

PÁTÁ POZNÁMKA

Člověk byl poslán na tento svět jako úředník a host a byly mu dány schopnosti velikého významu. A zároveň s těmito schopnostmi byl pověřen důležitými povinnostmi. Aby byl člověk využit k naplnění těchto cílů a povinností, byla vytvořena mocná povzbuzení a vážné hrozby. Zde shrneme základy uctívání a lidských povinností, které jsme dlouze vysvětlili jinde tak, že tajemství „Nejlepší ze Vzorů“ bude porozumněno.

Při příchodu do vesmíru má člověk dvě stránky, uctívání a bytí služebníka Božího.

První stránkou je uctívání a meditace v nepřítomnosti Objektu Uctívání. Další je uctívání a vzývání v Jeho přítomnosti a Jeho přímé oslovování.

První stránka: Tou je poslušné prohlášení nejvyšší nadvlády ve vesmíru a užaslé pozorování vesmírné dokonalosti a předností. Dále je to prohlášení a zvěstování jedinečného umění, jež sestává z nápisů Posvátných Božích Jmen a jejich ukazování ostatním.

Poté je to vážení klenotů svatých Jmen na vahách vnímání, klenotů, jež jsou jako skryté poklady; to jest pochvalně prohlašovat bystrým srdcem jejich hodnotu.

Poté je to užaslé studování a hloubání nad stránkami bytostí a listů země a nebes, jež jsou jako dopisy z vládcova pera.

Poté prostřednictvím obdivného hledění na krásy a jemné umění v bytostech, to jest pociťovat touhu po poznání jejich Překrásného Stvořitele a toužit vystoupit do přítomnosti jejich Dokonalého Tvůrce a obdržet Jeho přízeň.

Druhá stránka: Tou je stanoviště přítomnosti a místo, kde člověk přejde od práce k producentovi práce a vidí, že

Překrásný Tvůrce chce být poznán zázraky Svého umění a odpovídá poznáním a vírou.

Poté vidí, že Nejmilosrdnější Dárce chce být milován prostřednictvím delikátních plodů Své milosti. Takže omezováním své lásky a Jeho uctíváním Ho miluje.

Poté vidí, že o něj Nejštědřejší Dárce pečuje lahodnými hmotnými i nehmotnými štědrostmi, a oplácí Mu díky a chválou ve svém jednání, chování, slovech a všemi svými smysly a schopnostmi, jak jen může.

Potom vidí, že Jediný Překrásný a Slavný oznamuje Svou velikost a dokonalost slávu a krásu v zrcadlech těchto bytostí a pozorně na ně hledí. Takže v odezvě dosvědčuje: „Bůh je Největší! Sláva Bohu!“, a s láskou a úžasem se pokorně klaní.

Dále vidí, že Vlastník Absolutní Hojnosti velkomyslně zobrazuje Své neomezené bohatství a poklady. Takže jako odpověď, oslavuje a chvále Ho, jej zapřísahá a žádá jej, vyjadřuje tím své naprosté potřeby.

Dále vidí, že Nejslavnější Stvořitel učinil povrch Země výstavou a zobrazil na něm veškerou Svou uměleckou práci. Takže jako odpověď s uznáním zvolá: „Jaké zázraky Bůh chtěl!“, a s podivem: „Jaké požehnání

Bůh daroval!“, a s úžasem: „Sláva Bohu!“, a s uznáním: „Bůh je Největší!“.

Dále vidí, že ve Svém vesmírném paláci Jediný z Jednoty udělil pečeť jednoty Svým nenapodobitelným podpisem na veškeré bytosti a Svými známkami, pečetěmi a šiframi pro Něj speciálními; a zasazuje prapor Jednoty v každé oblasti, Provolává Svou vládu. A člověk odpovídá se souhlasem, vírou, odevzdáním, uctíváním a prohlášením Jeho jednoty.

Takto prostřednictvím uctívání a rozmyšlením se stane skutečným člověkem. Ukáže, že je Nejlepším ze Vzorů. Prostřednictvím víry se stane důvěryhodným místodržitelem Božím na zemi, hodným Důvěry.

Ó lehkomyšlný člověče stvořený jako Nejlepší ze Vzorů, který zneužitím své vůle padá do nejnižšího z nejnižších! Poslouchejte mne! I já, stejně jako vy, v lehkomyšlnosti vyvolané opojením mládí jsem byl krásný a púvabný. Potom v momentě, kdy jsem se probudil na počátku stáří, jsem viděl, jak ošklivá je ta stránka světa, jež není směřována k onomu světu, ta, kterou jsem si předtím představoval jako krásnou. Abyste viděli, jak krásná byla jeho skutečná stránka, jež hledí na onen svět, můžete postoupit ke

dvěma Ukazatelům v Druhém Zastavení v Sedmnáctém Slovu, a dozvědět se sami.

První Ukazatel líčí skutečnost světa zanedbávajících lidí, kterou jsem před dávnou dobou jako lidé špatného vedení viděl přes závoj lehkomyšlnosti, ale nebyl jsem omámený.

Druhý Ukazatel naznačuje skutečnost světa lidí správného vedení. Ponechal jsem to formou, jak to bylo napsáno před dávným časem. Podobá se to poezii, ale skutečně jí není...

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ الْحَكِيمُ

رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي * وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي * وَاحْلُلْ
عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي * يَفْقَهُوا قَوْلِي

اَللّٰهُمَّ صَلِّ عَلَى الدَّاتِ الْمُحَمَّدِيَّةِ اللَّطِيْفَةِ الْاَحَدِيَّةِ
شَمْسِ سَمَاءِ الْاَسْرَارِ وَمَظْهَرِ الْاَنْوَارِ وَمَرْكَزِ مَدَارِ
الْجَلَالِ وَقُطْبِ فَلَكَ الْجَمَالِ * اَللّٰهُمَّ بِسِرِّهِ لَدَيْكَ
وَبِسِيَرِهِ اِلَيْكَ اَمِنْ خَوْفِي وَاَقْلُ عُثْرَتِي وَاَذْهَبْ حُزْنِي

وَحِرْصِي وَكُنْ لِي وَخُذْنِي إِلَيْكَ مِنِّي وَارْزُقْنِي الْفَنَاءَ
عَنِّي وَلَا تَجْعَلْنِي مَفْتُونًا بِنَفْسِي مَحْجُوبًا بِحِسِّي
وَاكْشِفْ لِي عَنْ كُلِّ سِرٍّ مَكْتُومٍ يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ يَا حَيُّ
يَا قَيُّوْمُ يَا حَيُّ يَا قَيُّوْمُ وَارْحَمْنِي وَارْحَمْ رُفَقَائِي
وَارْحَمْ أَهْلَ الْإِيمَانِ وَالْقُرْآنِ آمِينَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ
وَيَا أَكْرَمَ الْأَكْرَمِينَ

وَآخِرُ دَعْوَاهُمْ أَنِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ

Sláva Tobě! My máme vědění jen o tom, čemus nás Ty naučil, neboť Tys jediný vševědoucí, moudrý! (2:32)

*Pane! Mou hrud' mi rozevři * A mé dílo mi usnadni * a uzel na mém jazyku uvolni * aby porozuměli mé řeči! (20: 25-8)*

Bože! Požehnej osobnosti Muhamedovi, Slunci na nebesích tajemství a oznámení světél, středu slavné dráhy a pólu krásy. Bože! Jeho tajemstvím v Tvé přítomnosti a jeho putováním za Tebou, zbav mne mého strachu, a narovnej mé klopýtání, a rozptyl můj smutek a mou chamtivost, a buď můj, a vem mně ode mne k Tobě, a ochraň mne

předemnou, a nečiň mne okouzleným mou duší a zahaleným mými city, a odhal mně všechna skrytá tajemství, Ty Věčně Žijící a Soběstačný! Ty Věčně Žijící a Soběstačný! Ty Věčně Žijící a Soběstačný! A dej mně milost a mým společníkům a věřícím lidem a Koránu. Ámen. Ty Nejmilosrdnější z Milosrdných a Nejštědřejší ze Štědrých!

A ukončením jejich modliteb bude: Chvála Bohu, Pánu Všech Světů.

Patnáctá Poznámka ze
Sedmnáctého Záblesku

فَمَنْ يَعْمَلْ مِثْقَالَ ذَرَّةٍ خَيْرًا يَرَهُ * وَمَنْ يَعْمَلْ
مِثْقَالَ ذَرَّةٍ شَرًّا يَرَهُ

„A kdo učinil dobra jen za váhu prášku, uzří je, a kdo učinil zla jen za váhu prášku, uzří je.“
(99: 7-8)

Tento verš je nejucelenějším projevem Božího Jména Strážce. Chcete-li důkaz o této pravdě z Moudrého Koránu, podívejte se na stránky vesmírné knihy, jež je napsána vzorem Jasné Knihy; uvidíte nejrozsáhlejší manifestace Božího Jména Strážce a mnoho věcí podobných v mnoha ohledech pravdivosti tohoto verše.

Například vezměte hrst semen rozmanitých stromů, květin a rostlin. Poté zasad'te semena, jež jsou jako malé pokladny těchto rozdílných květin, stromů a rostlin a sama jsou všechna rozdílná a různorodá, do temnoty prosté a neživé zeminy. Poté je zalijte obyčejnou vodou, jež nemá váhy, nemůže odlišit věci a teče tam, kam ji

nalejete.

Nyní se vraťte na jaře na dějiště každoročního vzkříšení a pohled'te! Povšimněte si pozorně jarního času, kdy anděl hromů zavolá déšť, ozvučuje svou trumpetu tak jako Israfil, oznamuje dobré zprávy o vdechnutí života semenům pohřbeným pod zemí; uvidíte, že projevem Božího Jména Strážce se tyto semena, jež se podobají jedno druhému a jsou všechna pomíchána a nepřehledná, dokonale a bez chyb řídí tvůrčími příkazy Moudrého Stvořitele. Řídí se jimi tak přesně, že v jejich růstu je patrné brilantní vědomí, porozumění, účel, úmysl, znalost, dokonalost a moudrost. Pro vás, abyste viděli, že tyto semena podobající se jedno druhému se oddělí a jsou rozlišené jedno od druhého.

Například toto malinké semínko se stalo fíkovníkem, začalo hlásat nad našimi hlavami dary Moudrého Tvůrce. Rozdělí je, natahuje je k nám svýma rukama. A ona dvě semena, jež na povrchu vypadají stejná, přinesla květiny nazvané slunečnice a macešky. Nazdobily se pro nás. Usmívají se do našich tváří, učiní z nás své milovníky. A tento druh semena přinesl nejdelikátnější plody; stal se výhonky, poté stromy. Lákajíce

naše chutě svými lahodnými příchutěmi, vůněmi a tvary, zvou nás k sobě. Obětují sami sebe pro své zákazníky, aby mohly postoupit ze stupně rostlinného života do živočišného.

A tak dále, můžete stejně uvést další příklady. Semena se tak moc rozvinula, že se jediná hrst stala zahradou, naplněnou rozličnými stromy a květinami. Nebylo žádného omylu, žádné chyby mezi nimi. Oznamovaly význam verše.

فَارْجِعِ الْبَصَرَ هَلْ تَرَى مِنْ فُطُورٍ

„Pozvedni jen zrak svůj, zda uvidíš trhlinu nějakou!“ (67:3)

Prostřednictvím oznámení a udělením Jména Strážce každé ze semen bez zmatku a vady hájí a ukazuje dědictví získané od svých rodičů a původ.

Tedy toto jest jasným ukazatelem, že Strážce, Který provádí tuto báječnou práci, ukáže nejvyšší manifestaci Svého uchování v době vzkříšení a Posledního Soudu.

Ano, manifestace uchování, jež je bezchybné a bez závad na stupni bezvýznamných, letných, přechodných stavů, je rozhodným důkazem, že činy, díla, slova a

dobré skutky a špatné skutky člověka, držitele Nejvyšší Důvěry a Božského místodržitele na zemi - činy, jež mají věčný účinek a nejvyšší důležitost - jsou s přesností uchovávány a budou předmětem zúčtování.

Domnívá se člověk, že bude ponechán svým vlastním prostředkům? Chraň Bůh! Člověk je předurčen pro věčnost a pro věčnou spokojenost a nekončící utrpení. Bude povolán k zúčtování za všechny své činy, malé či velké, hodně či málo. Obdrží buď ocenění, nebo trest.

A tak svědkové největšího projevu uchování a pravdy prvně zmíněného verše jsou nad všechna počítání. Tyto, jež jsme ukázali v této kapitole, jsou pouhou kapkou z oceánu, atomem z pohoří.

سُبْحَانَكَ لَا عِلْمَ لَنَا إِلَّا مَا عَلَّمْتَنَا إِنَّكَ أَنْتَ الْعَلِيمُ
الْحَكِيمُ

“Sláva Tobě, my máme vědění jen o tom, čemus nás Ty naučil, neboť Tys jediný vševědoucí, moudrý!” (2:32)

První část ze Sedmnáctého Slova
Skutečná povaha Světského Života
A Příklady Soucitu ve Smrti

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
إِنَّا جَعَلْنَا مَا عَلَى الْأَرْضِ زِينَةً لَهَا لِنَبْلُوهُمْ أَيُّهُمْ
أَحْسَنُ عَمَلًا * وَإِنَّا لَجَاعِلُونَ مَا عَلَيْهَا صَعِيدًا
جُرُزًا * وَمَا الْحَيَاةُ الدُّنْيَا إِلَّا لَعِبٌ وَلَهْوٌ

„Ve jménu Boha Milosrdného, Slitovného!“

„To, co na zemi jest, učinili jsme okrasou její, abychom vyzkoušeli, kdo z nich v konání svém je nejlepší. A věru uděláme ze všeho toho, co na ní je, výšinu rostlinstva zbavenou!“ (18:7-8)

„Život pozemský není leč hra a zábava.“ (6:32)

Slitovný Stvořitel, Štědrý Poskytovatel obživy, Moudrý Tvůrce udělal tento svět festivalem a oslavou pro Svět Duší a duchovních bytostí. Vyzdobiv jej báječnými výšivkami všech Svých Jmen, obléká každou duši, ať velkou či malou, vznešenou či skromnou, tělem ozdobeným smysly,

vhodným pro ni a patřičným pro prospěch z nespočetných, různorodých dobrých věcí a darů festivalu; dává každé tělesnou podobu a posílá ji na představení. A dělí festival, který je nejrozsáhlejším, co se týče času a místa, na století, roky, období, ba i dny a jejich úseky a činí je všechny velebenými přehlídkami pro všechny skupiny Svých stvoření s duší a pro Své rostlinstvo a rostlinné výtvoř. Obzvláště povrch země na jaře a v létě, to je série festivalů pro skupiny malých bytostí tak třpytivá, že přivábí pohledy duchovních bytostí a andělů a obyvatelů nebes na vysokém stupínku světa. Pro ty, jenž přemýšlí a uvažují, je to místo odrazu tak báječné, jak mysl nedokáže popsat. Ale při tomto Božím Hodu a vládcově festivalu se ve tváři Božích Jmen Nejmilosrdnější a Dárce života objeví se smrtí a odloučením Jména Podmanitel a Smrt Dávající. A to se zdá v rozporu s všezahrnujícím milosrdenstvím z verše,

وَرَحْمَتِي وَسِعَتْ كُلَّ شَيْءٍ

“Milosrdenství Mé objímá všechny věci.” (7:156)

Ale ve skutečnosti je několik cest, které verš potvrzují, a jednou z nich je následující:

Poté, co každá ze skupin bytostí dokončila

své vystoupení na přehlídce a přinesla požadované výsledky, Nejštědřejší Tvůrce a Milosrdný Stvořitel navodí soucitnou cestou pro většinu z nich pocit únavy a znechucení s tímto světem a dá jim touhu po odpočinku a přání přesunout se do jiného světa. A ve chvíli, kdy mají být propuštěni probudí v jejich duších neodolatelnou touhu po jejich původním domovu.

Mimoto není daleko od nekonečného milosrdenství Nejmilosrdnějšího, že stejně jako uděluje hodnost mučedníka vojínovi, jež zahyne během boje při plnění svých povinností, a odmění ovci poraženou pro obětování darem věčné tělesné existence na věčnosti a hodností jezdeckého koně svého vlastníka na Mostě Sirat jako Buraq, taktéž jedná i s ostatními zvířaty a bytostmi s duší, jež zahynou během plnění svých vlastních povinností a v poslušnosti Božího velení a kteří trpí zármutkemnesou těžký zármutek; není nepravděpodobné, že by pro ně mělo být v nevyčerpatelných pokladnicích Jeho milosrdenství nějaké duchovní odměny a nějaké mzdy, odpovídající jejich schopnostem, a neměli by být příliš utrápení při odchodu z tohoto světa, vlastně by měli být potěšeni. *Nikdo nezná nepoznatelné kromě Boha.*

Nicméně přestože je člověk, nejušlechtlejší z bytostí majících duši a ten, jež má nejvíce prospěchu z festivalů, co se týče obojího, kvality i kvantity, světem okouzlen a pohlcen jím, dílem milosrdenství v něm Nejmilosrdnější vyvolá stav mysli, kdy pocítí nechuť se světem a touhu vycestovat do věčného království. Člověk, jehož lidskost není pohlčena špatným vede-ním, získá z tohoto stavu mysli a odejde s klidným srdcem. Nyní na příkladech vysvětlíme pět aspektů vyvolávajících tento stav mysli.

První: Na stáří jsou ukázány známky pomíjivosti a rozpadu na krásných a lákavých věcech tohoto světa a jejich hořký význam, což nutí člověka cítit odpor ke světu a vede jej, aby hledal na místo pomíjivého trvalé milované místo.

Druhý: Poněvadž devadesát devět procent přátel, k nimž je člověk poután, opustilo tento svět a usídlilo se v tom dalším, zatouží člověk, nucen svou upřímnou láskou, po místě, kam šli oni, a setká se s radostí se smrtí a určenou hodinou

Třetí: Určité věci nutí člověka uvědomit si nekonečnou slabost a lidskou nemo-houcnost a porozumět, jak těžká jsou

břemena života a životní povinnosti, a probudí v něm vážnou touhu po odpočinku a upřímné přání odejít do dalšího světa.

Čtvrtý: Světlem víry je ukázáno srdci věřícího, že smrt není popravou, ale změnou bydliště; že hrob nejsou ústa tmavé šachty, ale dveře do prosvětlených světů; a že i přes všechn svůj lesk je svět jako vězení v porovnání s oním světem. Býti propuštěn z vězení tohoto světa a vstoupit do Rajských zahrad a posunout se z nepříjemných otřesů tělesného života do světa odpočinku a arény, kde duše vzlétají, a sklouznout osvobozen od mučivých hluků bytostí a dostat se do přítomnosti Nejmilosrdnějšího, to je cesta, vlastně štěstí, jež má býti požadované tisíce životy.

Pátý: Skrze oznamování o vědomí skutečnosti obsažené v Koránu tomu, kdo se Koránem řídí, a prostřednictvím světla skutečné podstaty světa si člověk uvědomí, že láska a připoutání ke světu jsou naprosto bezvýznamné. Tedy říká a prokazuje lidem následující:

- Svět je knihou Věčného Soběstačného Pána. Její písmena a slova neukazují na sebe, ale na podstatu, přívlastky a Jména jiného. V takovém případě pochopte její význam, aniž

byste si všímali jejich výzdob, a poté odejděte!

- Svět je také orbou; zasad'te a sklíd'te svou úrodu a uchovejte ji. Zahod'te plevele a nepřikládejte mu významu.

- Svět je také sbírkou zrcadel, jež nepřetržitě jedno po druhém; tak poznejte Tohoo, Jež je v nich patrný, spatřete Jeho světla, porozumějte projevům Jmen v nich ukázaných a milujte Toho, jehož označují. Skončete vaší oddanost úlomkům skla, které jsou odsouzeny k rozbití a zániku!

- Svět je také místem obchodního ruchu. Tak učiňte svůj obchod a pojd'te; nehoňte ješitn karavany, které od vás prchají a nevšímají si vás. Neunavujte se pro nic!

- Svět je také provizorní výstavou. Podívejte se na ni a poučte se. Nevěnujte pozornost jejímu zdánlivě ošklivému obličejí, ale její krásné skryté tváři, hledící na Věčně Překrásného Jediného. Jděte na příjemnou a prospěšnou promenádu, poté se vraťte, a neplačte jako hloupé dítě nad mizející scénou, zobrazující nádherné pohledy a ukazující krásné věci, a nebud'te znepokojeni!

- Svět je také domem pro hosty. Tak jezte

a pijte, kolik je povoleno Štědrým Hostitelem, Který ho udělal, a poděkujte. Jednejte a chovejte se v mezích stanovených Jeho zákony. Poté ho opusťte bez ohlížení se zpět, a jděte. Nezasahujte do jeho blouznivých nebo všetečných způsobů. Nezapomínejte se věcmi, které od vás odcházejí a netzkají se vás. Nepřipoutávejte se k pomíjivým a potápějícím se věcem!”

Pátý aspekt ukazuje tajemství vnitřní strany světa prostřednictvím patrných pravd jako tyto a velmi ulehčuje odchod. A opravdu je odchod dobrý k těm, jež jsou si toho vědomi, a ukazuje stopu milosrdenství ve všem a v každém ohledu. Korán naznačuje těchto Pět Aspektů a jeho verše ukazují na další jednotlivé aspekty.

Běda tomu člověku, jež nemá sdílení s těmito pěti Aspekty!

Třetí Dopis

بِسْمِهِ سُبْحَانَهُ * وَإِنْ مِنْ شَيْءٍ إِلَّا يُسَبِّحُ بِحَمْدِهِ

*Jeho Jménem bud' On oslavován!
„A není věci, jež by chválu Jeho neslavila.“*

Část dopisu napsaného Bediuzzamanem jednomu se svých studentů.

Zapáté: Napsal jste mně v jednom ze svých dopisů, že chcete, abych se zde podělil o své pocity, tak poslouchejte nyní jednu tisícinu z nich.

Jednou v noci ve výšce stopodlažního domu v mém stromovém příbytku na vrcholu cedru jsem se zadíval na nádhernou tvář nebes pozlacených hvězdami a viděl jsem povýšené světlo zázračnosti a brilantní tajemství výmluvnosti přísahy ve Vševědoucím Koránu,

فَلَا أُقْسِمُ بِالْخُنَّسِ * الْجَوَارِ الْكُنَّسِ

„Hle, přísahám při hvězdách zpět se vracejících, spěchajících a mizejících.“ (81:15-16)

Tento verš, jež odkazuje na hvězdy opakovaně se schovávající a vystavující se na odiv, zobrazuje pohledům pozorovatelů vznešené výšivky plné umění a povznešené, poučné tapisérie. Hvězdy se vynořují ze sféry slunce, jejich velitele, a vstupující mezi stálice, zobrazují čerstvé výšivky a příklady umění na nebi. Někdy se sejdou bok po boku s další hvězdou stejnou jako ony a zobrazí nádhernou situaci. Jindy vstoupí mezi malé hvězdy a převezmou velící pozici. Hlavně v tomto čase po setmění s Venuší na horizontu a před úsvitem s jedním z jejích zářivých společníků zobrazují vskutku okouzlující a půvabnou scénérii. Poté, co splní své povinnosti dozorců, se jako převozníci tapisérie umění navrátí a ukryjí se, vstupující do oslnivé sféry slunce. Nyní prokazují tak brilantně jako slunce majestátní nadvládu a zařící božskou svrchovanost Jednoho, který otáčí naši zeměkouli a hvězdy popsané ve verši výšše s dokonalým řádem ve vesmíru, každou jako loď nebo letoun. Povšimněte si té majestátní nadvlády, jež má ve své moci lodě a letouny tisíckrát větší než zemi, a které cestují tisíckrát rychleji.

Na tom můžete vidět, jaké vznešené štěstí, jaká velká čest je být spojený s

takovýmto Vladařem uctíváním a vírou, a být jeho hostem.

Poté jsem se zadíval na měsíc a spatřil jsem zářící světlo zázračnosti v tomto verši:

وَالْقَمَرَ قَدَرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّىٰ عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ

„A pro měsíc jsme příbytky stanovili, pokud se nevrátí podoben staré větvi palmové.“ (36:39)

Vskutku vliv, otáčení, vedení a osvětlení měsíce a jeho postavení vůči zemi a slunci v přesném propočtu je tak báječné, tak udivující, že vůbec nic nemůže být obtížné pro Všemocného Jediného, jež toto spravuje a rozhoduje. Poučuje všechny rozumné bytosti, které toto spatří, a předává jim myšlenku, že Ten, který toto umí, může zajisté udělat všechno. Měsíc následuje slunce a neodchýlí se ze své dráhy ani na sekundu, ani o mžik se neopozdí ve svých povinnostech. Nutí to ty, jež pečlivě pozorují, zvolat: „Sláva tomu, Jehož umění ohromuje mysl!“ Obzvláště když se ke konci května spojí srpek měsíce s Plejádou hvězd, připomíná ohnutou bílou větev datlové palmy, a Plejády jsou jako datlové hrozny, to vykouzluje ve fantazii existenci velikého průzračného stromu za závojem zelených nebes. Jako kdyby prodloužená špička jedné

z větví prorazila závoj a vystrčila svou hlavu společně s datlovými hrozny, a stala se Plejádami a srpkem měsíce, a ostatní hvězdy se staly ovocem onoho ukrytého stromu. Povšimněte si jemnosti a výmluvnosti metafory: كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ „Podoben staré větvi palmové.“

Poté jsem si vzpomněl na tento verš:

هُوَ الَّذِي جَعَلَ لَكُمُ الْأَرْضَ ذُلُولًا فَامْشُوا فِي
مَنَاكِبِهَا

„On je ten, jenž pro vás zemi pokornou učinil; chodte po zádech jejích.“ (67:15)

Který naznačuje, že zem je mistrovou lodí či povozem. Odtud jsem viděl sám sebe uhánět vesmírem vysoko ve veliké lodi. Recitoval jsem tento verš:

سُبْحَانَ الَّذِي سَخَّرْنَا هَذَا وَمَا كُنَّا لَهُ مُقْرِنِينَ

„Sláva tomu, jenž nám toto vše podrobil, vždyť my sami dosáhnout toho schopni bychom nebyli.“ (43:13)

Což je *Sunna* recitovat, když nastupujeme do dopravního prostředku, nasedáme na koně či se nalodujeme na loď.

Viděl jsem, že zeměkoule svým pohybem převzala pozici projektoru, zobrazujícího obrazy jako v kině; rozhýbalo to všechny nebesa a zmobilizovalo všechny hvězdy jako velkolepou armádu. To ukazuje tak vznešené scény, že omámí ty, kteří přemýšlí, a naplní je údivem. "Sláva Bohu!", zvolal jsem, "Jak početná, rozsáhlá, ohromující, báječná a vznešená díla jsou vytvořena s tak malým vydáním!"

Poté mě napadly dva body týkající se víry:

První: Před pár dny mně host položil otázku; její podstatou, což navodilo pochyby, bylo toto: Ráj a Peklo jsou hodně vzdálené. Prostřednictvím boží milosti projdou lidé Ráje vzkříšením jako blesk či tak rychle jako Buraq, a vstoupí do Ráje. Ale jak půjdou lidé Pekla se svými těžkopádnými těly naloženými těžkými břemeny svých hříchů? Jak budou cestovat?

Napadlo mne: Pokud jsou například pozvány všechny národy na generální kongres v Americe a každý se nalodí na velkou loď a pluje tam, stejně tak zeměkoule, která urazí dlouhou vzdálenost dvaceti pěti tisíc let za jeden rok v ohromném vesmírném oceánu, vezme na

sebe lidi, cestuje do oblasti vzkříšení a vylodí je. Mimoto Peklo ve středu zeměkoule je naznačeno faktem, že teplota země stoupá o jeden stupeň každých třicet tři metrů. Toto Peklo naleje svůj oheň do Vyššího Pekla, jehož teplota dvěstě tisíc stupňů je podobná té popsané v Hadísu, a dle Hadísů vykoná některé povinnosti Vyššího Pekla na tomto světě a na Věčnosti. Poté bude Země božským příkazem přeměněna do lepší, věčné podoby, a stane se jedním z obydlí na věčnosti.

Druhý Bod, jež přichází na mysl: Je zvykem Všemocného Tvůrce, Moudrého Stvořitele, Jediného z Jednoty, aby ukázal dokonalost Své moci a krásu Své moudrosti a důkazy Své jednoty, provádět hodně práce s málem a vykonávat hodně povinností málo věcmi. Jak jsem řekl v některých *Slovech*, jsou-li všechny věci připisovány jediné bytosti, stanou se tak jednoduchými, stejně jako nezbytnými. Zatímco jsou-li připisovány četným tvůrcům a příčinám, objeví se tolik obtíží a stanou se nemožnými. Protože jediný člověk, důstojník nebo stavitel, jednoduše umístí velký počet vojáků či kamenů jediným činem, jediným pohybem, a dosáhne výsledku. Ale je-li dobytí pozic a dosažení výsledků na

vojácích v armádě či na kamenech ve zdi, které nemají podpěry, pak to lze pouze mnohými úkony, s četnými obtížemi a velkým zmatkem.

A tak jsou-li úkazy jako rotace a obíhání, koloběh a kroužení, tanec a exkurze čtyř ročních období a den a noc ve vesmíru připsány jednotě, potom Jediná Bytost může obstarávat tyto povznesené skutečnosti a výsledky, a to řízením jedné zeměkoule jediným rozkazem. Může zobrazit zázraky umění ve střídání ročních období a divy moudrosti v převratu dne a noci a okouzlující pohledy ve zdánlivých pohybech hvězd, slunce a měsíce. Protože armáda všech bytostí je Jeho. Přeje-li si, může jmenovat vojáka, jakým je země, velitelem všech hvězd, udělat mocné slunce lampou, vyzařující teplo a světlo pro své lidi, a čtyři roční období, jež jsou zápisníky Jeho moci, převozníkem, a noc a den, jež jsou stránkami Písma Jeho moudrosti, může udělat luky. A měsíc učinil kalendářem k výpočtu času tím, že jej ukazuje každý den v jiném tvaru. A stejně jako dělá hvězdy zdobnými, elegantními, zářivými lucernami v ruce andělů, tančících v opojení, tak také předvádí mnohé příklady moudrosti hledící na zemi. Není-li jejich umístění požadované

Jednou Bytostí, jejíž velení, rozkaz, zákon a nařízení oslovují všechny bytosti, poté by všechna slunce a hvězdy musely urazit nekonečnou vzdálenost každý den svým vlastním pohybem a nekonečnou rychlostí.

Díky nekonečné snadnosti v jednotě a nekonečné obtíži v mnohočetnosti obchodníci a průmyslníci sjednocují rozmanitost, aby věci byly jednodušší; to jest, zakládají společnosti.

Krátce: Na cestě špatného vedení jsou nekonečné potíže a na cestě jednoty je nekonečná lehkost.

الْبَاقِي هُوَ الْبَاقِي

Věčný, On je Věčný!

Said Nursi

**Korán vám říká, abyste dovršili vaši víru,
ne abyste ji opustili.**

Volání Lidem Písma

وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْكَ وَمَا أُنْزِلَ مِنْ
قَبْلِكَ وَبِالْآخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ

„Kteří věří v to, co bylo sesláno tobě, i v to, co bylo sesláno před tebou, a pevně jsou o životě budoucím přesvědčeni.“ (2:4)

1 – Co se týče fráze, “co bylo sesláno před tebou”, cestou, kterou toto referuje předcházející frázi, je to, z čeho je odvozeno svědectví. Takto:

Lidé! Věříte-li v Korán, věřte také v předcházející Písma, protože Korán potvrzuje jejich pravdivost a dosvědčuje jim.

2 – Nebo je to svědectví, z něhož je uváděno takto:

Lidé Písma! Věříte-li v dřívější proroky a Písma, mě-li byste také věřit v Korán a Muhammeda (NMBŽ), protože Písma přinesla dobré zprávy o jeho příchodu. Navíc jejich schválení a jejich zjevení a svědectví o

poselstvích proroků jsou nalezeny ve skutečnosti i v duši, dokonaleji v Koránu a jasněji v Muhammedovi (NMBŽ). Tedy dle této výborné úvahy je Korán Knihou Boží a Muhammed (NMBŽ) je Jeho Posel.

3 - Islám, jež je výsledkem Koránu a vynořil se z něj v Období Blaženosti, je jako strom. Svým původem upoután v hlubinách minulosti, jeho šířící se kořeny jsou napájeny z pramenů onoho času získávající život a sílu. Tak také jeho větve se natahují k nebesům budoucnosti plodíce ovoce, materiální a duchovní, pro lidský život. Vskutku Islám vzal pod křídla minulost a budoucnost, a držíce je ve stínu, zaručuje úplný klid.

4 - Při nálehání na Lid Písma, aby věřili v Islám, Korán jej pro ně činí známým a jednoduchým. To znamená:

Ó Lidé Písma! Neměli byste zažít potíže v přijmutí islámu; nemělo by se vám to zdát obtížné. Protože Korán vám nenařizuje úplné opuštění vašeho náboženství, pouze vybízí, abyste dokončili vaši víru a stavěli na základech náboženství, které již znáte. Protože Korán v sobě spojuje ctnosti předchozích knih a náležitosti všech předcházejících náboženství; upravuje a

zdokonaluje existující zásady. Pouze nastoluje nové předpisy v druhotných záležitostech, které jsou předmětem změn díky rozdílům v čase a místě; a to není v žádném případě bezdůvodné nebo nelogické. Se změnou časů se mění také pokrmy a oděvy a mnoho dalších věcí, tak také etapy lidského života vyžadují změny ve stylu jejich vzdělání a výchovy. Stejně tak se mění, jak je vyžadováno moudrostí a potřebou, náboženské předpisy, týkající se druhotných záležitostí, v souladu s etapami lidského vývoje. Protože mnohé z nich mohou být prospěšné v jednom čase, a přesto škodlivé v jiném; mnohá léčiva byla účinná v dětství člověka, avšak přestala účinkovat v jeho mládí. To je důvod, proč Korán zrušil některé ze svých vedlejších prohlášení. Tedy ustanovil, že jejich čas skončil a přišel čas pro další nařízení.

O B S A H

První kapitola	3
Vysvětlíme v pěti bodech pět předností víry z tisíců.	
Druhá kapitola	23
Zahrnující pět poznámek s ohledem na lidskou spokojenost a trápení.	
Patnáctá Poznámka	55
<i>„A kdo učinil dobra jen za váhu prášku, uzří je, a kdo učinil zla jen za váhu prášku, uzří je.“</i>	
Skutečná povaha Světského Života	59
Nezabývejte se věcmi, které od vás odcházejí a netzkají se vás. Nepřipoutávejte se k pomíjivým a potápějícím se věcem!”	
Třetí Dopis	67
Část dopisu napsaného Bediuzzamanem jednomu ze svých studentů.	
Volání Lidem Písma	75

